

פרשת כי-תבוא (1)

א. פרשת כי תבוא נפתחת בטקס הבאת ביכורי האדמה הכהן, ועוסקת רובה ככולה בהבטחת ברכה למקיימי הברית עם ה', ובאיומי קללה למפרים אותה.

ב. וענית ואמרתי לפני יהוה אלהיך, ארמי אבד אבי, וירד מצרימה, ויגר שם במתי מעט... ושמחת בכל-הטוב, אשר נתן-לך יהוה אלהיך--ולביתך: אמה, והלוי, והגר, אשר בקרבך. כי תכלה לעשר את-כל-מעשר תבואתך, בשנה השליש--שנת המעשר: ונתתה ללוי, לגר ליתום ולאלמנה, ואכלו בשעריך, ושבועו. [דברים כו, 5 - 12]

ג. גם אחרי שנים של השתקעות בארץ, ובעלות על האדמה, צריך כל אדם מישראל להכיר בהיותו נצר לנוודים וגרים: "ארמי אובד אבי". ראוי לה להכרה הזו, שתהווה בסיס לנתינה. ראוי לה להכרה הזו שתצמיח כח, לשתף את הזרים ואת הבודדים, בשמחת היש.

ד. האי-אפשרויות / רמי סערי

את הרעב לא תוכלו להשביע,	קרוב אליכם הכביש	האלבנים בקוסובו
ולא את הזועם לאפק,	קרבת משה אל מוטו,	והחרסינה בשרותים
ולא את הפואב להביע,	וקרובות הקומות הגבוהות	מראים לעולם דל-האפי
ולא את הלהוט לספק,	קרבת הגוסס אל מותו,	עד כמה הוא עתיר-עוותים.
ולא את הזאב להניע,	קרובים החוף והים	אם כל החיים מקלעת
ולא את הנואק לנמק,	קרבת הראי אל דמותו,	ואיננו אלא חוטים,
ולא את הזועק להתניע,	וקרובה סכנת הגלים	רק פרי רמה ותולעת,
ולא את הפאב לצמק.	קרבת הפותה אל פתו.	אל עובר ובני מיעוטים.